

Sygn. akt VI U 1435/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2015 r. w Bydgoszcy

na rozprawie

odwołania: T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 6 maja 2014 r., znak: (...)

w sprawie: T. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. S. prawo do emerytury od dnia (...),r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił T. S. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS z powołaniem na niespełnienie warunku posiadania 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy zaliczył powodowi okres 7 lat, 2 miesięcy i 20 dni pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji powód wniósł o jej zmianę i przyznanie emerytury podnosząc, że pracował w szczególnych warunkach w okresie od 26.06.1972 r. do 24.09.1973 r. w Przedsiębiorstwie (...) w B. przy naprawie pomp wtryskowych w silnikach spalinowych, w okresie od 4.10.1976 r. do 23.04.1974 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako operator koparki, w okresie od 12.05.1976 r. do 31.08.1979 r. w Kombinacie (...)w R. jako maszynista koparek, w okresie od 3.09.1979r. do 19.08.1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w M. w charakterze operatora koparki. Ubezpieczony wniósł o zaliczenie do okresu uprawniającego do emerytury także okresu służby wojskowej od 24.04.1973 r. do 121.04.1976 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Ubezpieczony T. S., urodzony (...) zatrudnił się w Przedsiębiorstwie (...) w B. jako uczeń w 1969 r., a w 1972 r. skończył naukę w zawodzie mechanika maszyn budowlanych. Ubezpieczony zatrudniłem się w B. jako mechanik maszyn budowlanych w dniu 26.06.1972 r. i od razu skierowano go do warsztatu gdzie naprawiano pompy wtryskowe od ciężkich pojazdów w tym samochodów, ale też pompy np. z koparek i innych maszyn budowlanych. Przez okres pracy w B. ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy naprawie pomp wtryskowych. Pracował też w kanałach przy wymianie resorów, przy zdemontowaniu pomp i silników. Nie korzystał w tym okresie z urlopów bezpłatnych. Nade mną był majster i kierownik. W świadectwie pracy wskazano, że ubezpieczony pracował jako monter maszyn budowlanych. Ubezpieczony posiadał zawód mechanika maszyn budowlanych i nie dbał o to, żeby otrzymać zmianę angażu.

dowód: dokumenty w aktach osobowych i rentowych powoda, zeznania świadka R. B. – zapis protokołu rozprawy k.99, zeznania powoda- zapis protokołu rozprawy k.52

W Przedsiębiorstwie (...) w K. ubezpieczony zatrudnił się 4.10.1973 r. Mieszkał wtedy w miejscowości S. między Z. a Z.. Baza tego Przedsiębiorstwa była w D.H.a ubezpieczony pracował na terenie Huty (...). Ubezpieczony obsługiwał koparkę mechaniczną jako operator tej koparki. W 1972 r. ubezpieczony zdobył uprawnienia operatora koparki ale była to jego pierwsza praca na tak dużej koparce (...)dlatego poprosił o zatrudnienie jako pomocnika. Taką koparkę obsługiwały dwie osoby. Praca pomocnika maszynisty niczym się nie różniła od pracy operatora, obie osoby wykonywały te same czynności. Pomocnik maszynisty pracował pod pewnym nadzorem operatora, ale samodzielnie wykonywał czynności operatora. Przez cały czas ubezpieczony był zatrudniony jako pomocnik maszynisty, ale wykonywał pracę operatora tej koparki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W świadectwie pracy za ten okres wpisano stanowisko pomocnika maszynisty.

dowód: dokumenty w aktach osobowych i rentowych powoda, zeznania świadka H. C.–k.110-111 i powoda– zapis protokołu rozprawy k.52.

Ubezpieczony dostałem powołanie do wojska 24.04.1974 r. Otrzymał pismo od pracodawcy, że został urlopowany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Odbywał służbę wojskową do 12.04.1976 r. i zgłosił się do (...) po odbyciu służby wojskowej wojsku ale nie podjął pracy w tym Zakładzie i zatrudnił się w Kombinacie Budownictwa (...) w R. gdyż zmienił zaraz po odbyciu służby wojskowej miejsce zamieszkania na R. i dlatego zatrudniłem się w Kombinacie (...)w R. w kwietniu 1976 r. W Kombinacie (...)w R. ubezpieczony pracował jako maszynista koparki i takie stanowisko wpisano w świadectwie pracy za ten okres zatrudnienia. Praca operatora koparki była stałą pracą w pełnym wymiarze czasu pracy, także w nadgodzinach. Ubezpieczony nie korzystał z urlopów bezpłatnych. Pracował w tym zakładzie od 12.05.1976 r. do 31.08.1979 r.

dowód: dokumenty w aktach osobowych i rentowych powoda, zeznania świadków R. N. k.123-124 i J. C. k.154, zeznania powoda zapis protokołu rozprawy k.52.

Następnie ubezpieczony zatrudnił się jako operator koparki w Przedsiębiorstwie (...) w M.. Wykonywał pracę w Bazie (...) w R. i stale i w pełnym wymiarze czasu obsługiwał koparkę samochodową. W świadectwie pracy za ten okres wpisano stanowisko powoda jako operatora.

dowód: dokumenty w aktach osobowych i rentowych powoda, zeznania świadka J. C. k.154, zeznania powoda -zapis protokołu rozprawy k.52.

Powód wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury (...).

dowód: wniosek w aktach rentowych powoda.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów w aktach osobowych i rentowych powoda, których prawdziwości strony nie kwestionowały oraz zeznań świadków R. B., H. C., R. N. i J. C., którzy pracowali w spornych okresach razem z powodem oraz zeznań ubezpieczonego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i powoda, bowiem były one spójne, logiczne, uzupełniały się wzajemnie, znajdowały też potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach z dokumentów a ponadto świadkowie, co istotne, pracując bezpośrednio z ubezpieczonym opisali jego pracę na podstawie własnych obserwacji.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w okresie od 26.06.1972 r. do 24.09.1973 r. w Przedsiębiorstwie (...) w B. przy naprawie pomp wtryskowych w silnikach spalinowych- prace z działu XIV poz.14 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 4.10.1976 r. do 23.04.1974 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako operator koparki –prace z działu V poz. 3 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 12.05.1976 r. do 31.08.1979 r. w Kombinacie (...) w R. jako maszynista koparek- prace z działu V poz. 3 załącznika A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 3.09.1979r. do 19.08.1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w M. w charakterze operatora koparki. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych z działu V poz.3 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z 8.02.1973r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd dokonał następnie oceny ustalonego stanu faktycznego w kontekście przepisów art.184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z treścią art. 184. ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.(art. 184 ust. 2)

Zgodnie z treścią art.32 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy -ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.) W myśl ustępu 2 art.32 cytowanej ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ustępie 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Przepisy rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie

posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Niemniej jednak należy wskazać, iż w przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z przyczyn od siebie niezależnych, art. 472 i 473 k.p.c. umożliwiają ustalenie tych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z powołanymi przepisami w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Zaliczenie nieudokumentowanych, spornych okresów pracy w szczególnych warunkach do stażu pracy uprawniającego do wcześniejszej emerytury wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu o świadczenie emerytalno-rentowe dopuszczalne jest – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 27 maja 1985 r. (III UZP 5/85, LEX nr14635) – przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia.

Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika.

W myśl § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Skoro materiał dowodowy zgromadzony zgodnie z wnioskami stron niezbitnie wykazał, że powód ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w okresie od 26.06.1972 r. do 24.09.1973 r. w Przedsiębiorstwie (...)w B. przy naprawie pomp wtryskowych w silnikach spalinowych- prace z działu XIV poz.14 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 4.10.1976 r. do 23.04.1974 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako operator koparki –prace z działu V poz. 3 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 12.05.1976 r. do 31.08.1979 r. w Kombinacie (...) w R. jako maszynista koparek- prace z działu V poz. 3 załącznika A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w okresie od 3.09.1979r. do 19.08.1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w M. w charakterze operatora koparki. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych z działu V poz.3 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z 8.02.1973r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze to okresy powyższe winny zostać zaliczone ubezpieczonemu jako okresy pracy w rozumieniu art. 32 i 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zdaniem Sądu Okręgowego także okres służby wojskowej ubezpieczonego od 24.04.1974 r. do 12.04.1976 r., w okolicznościach niniejszej sprawy, winien zostać zaliczony do okresu uprawniającego do nabycia prawa do emerytury, bowiem ubezpieczony przed odbyciem tej służby pracował w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako operator koparki a po jej odbyciu powrócił do pracy w ciągu 30 dni i podjął ją, co prawda w innym zakładzie pracy, ale również na stanowisku pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w M. w charakterze operatora koparki.

Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w pierwotnym brzmieniu w art. 108 ust. 1 stanowiła, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Ustęp 2 tego przepisu stanowił natomiast, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia również żołnierzom podejmującym zatrudnienie, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Od 1.01.1975 r. brzmienie art. 108. zmieniło się i przepis ten stwierdzał, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby

Ustęp 2 natomiast stwierdzał, że Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia, w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia również pracownikom, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy.

W rozporządzeniu wykonawczym Rady Ministrów do tej ustawy z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin obowiązującym do 1.09.1979 r. zawarto regulację :

§ 5. 1. Żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

2. Jeżeli żołnierz po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie zgodnie z § 3 ust. 3 w innym zakładzie pracy, do okresu zatrudnienia w zakresie określonym w ust. 1 wlicza się także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej.

§ 7. 1. Żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wniosek o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu.

2. Żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia, wlicza się do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej, jeżeli spełnił warunek określony w ust. 1.

3. Ważnymi przyczynami niepodjęcia przez żołnierza poprzedniego zatrudnienia są:

1) okoliczności powodujące rozwiązanie umowy o pracę, o których mowa w § 3 ust. 4;

2) rozwiązanie umowy o pracę, dopuszczalne w okresie między powołaniem do służby wojskowej a jej odbyciem, w razie upływu terminu trwania umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy albo likwidacji zakładu pracy;

3) zmiana, po zwolnieniu ze służby wojskowej, miejsca zamieszkania;

4) ubieganie się o zatrudnienie w miejscu zamieszkania lub w jego pobliżu, jeżeli przed powołaniem do służby wojskowej dojeżdżał do pracy z innej miejscowości;

5) niezapewnienie pracownikowi mieszkania przez zakład pracy, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów lub zawartej umowy.

Niewątpliwie w przypadku ubezpieczonego zastosowanie ma powyższa regulacja zawarta w cytowanym przepisie, bowiem ubezpieczony nie powrócił do pracy w zakładzie zatrudniającym go przed powołaniem do wojska, gdyż zmienił miejsce zamieszkania z S. na R. i w tym mieście podjął zatrudnienie w ciągu 30 dni od zwolnienia z wojska.

W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 (II UZP 6/13 OSNP 2014/3/42, LEX nr 1385939, OSP 2014/12/110, Biul.SN 2013/10/24, M.P.Pr. 2014/2/94-101) wypowiedziano pogląd, że „Czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.)” Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5.08.2014 r. w sprawie I UK 442/2013 r stwierdzając, że „uzasadniona jest wykładnia art.108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, że czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym także wtedy, gdy żołnierz przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej nie był zatrudniony, ale w ciągu 30 dni po zwolnieniu z służby podjął zatrudnienie i pracował w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, który w pełni podziela cytowane wyżej poglądy Sądu Najwyższego, brak podstaw by nie zaliczyć ubezpieczonemu, który pracował w warunkach szczególnych przez powołaniem do wojska i w ciągu 30 dni podjął kolejne zatrudnienie w warunkach szczególnych w innym zakładzie pracy ale z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania, okresu odbywania służby wojskowej do okresu uprawniającego do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Skoro więc zaliczenie spornych okresów pracy i okresu służby wojskowej wraz zaliczonym już okresem pracy w szczególnych warunkach (7 lat. 2 miesiące i 7 dni) łącznie przekracza limit 15 lat (co potwierdza organ rentowy w piśmie z dnia 5.12.2014 r. k.58) i upłynął do dnia 31.12.1998r., oznacza, że powód spełnił warunek posiadania wymaganego stażu w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie kwestionował spełnienia przez powoda pozostałych warunków do uzyskania emerytury i dlatego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku, przyznając powodowi prawo do emerytury od spełnienia przez ubezpieczonego warunku wieku t.j. od dnia (...) r.

Na zasadzie art. 118 ust 1 a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS Sąd Okręgowy orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z uwagi na braki świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach i konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie.

SSO Ewa Milczarek